

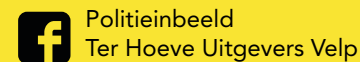
JOHN VAN DEN HEUVEL: DE SCHADUWKANT VAN HET SUCCES

POLITIE IN BEELD

COLOFON

Website:
www.politieinbeeld.nl
www.terhoeveuitgevers.nl

Eindredactie:
Eef Burman

Redactie:
Arthur van der Vlies, Stadsherstel Amsterdam
Han Tummers, Peter Tulp en Ter Hoeve Uitgevers

Vormgeving:
Charity Arents

Cover, DTP en Advertentieopmaak:
Nicole Smits en Femke Dooper

Commercieel bladmanager:
Soraya Janssen
Ter Hoeve Uitgevers
tel: 026 - 361 59 59

Ter Hoeve Uitgevers
Kerkallee 43c
6882 AM Velp
026 - 361 59 59
info@terhoeveuitgevers.nl
www.terhoeveuitgevers.nl

Algemene voorwaarden:
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opname of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Uitgever en auteurs verklaren dat deze uitgave op zorgvuldige wijze en naar beste weten is samengesteld, evenwel kunnen uitgever en auteurs op geen enkele wijze instaan voor de juistheid of volledigheid van de informatie. Uitgever en auteurs aanvaarden dan ook geen enkele aansprakelijkheid voor schade, van welke aard ook, die gevolg is van handelingen en/of beslissingen die gebaseerd zijn op bedoelde informatie. Gebruikers van deze uitgave wordt met nadruk aangeraden deze informatie niet geïsoleerd te gebruiken, maar af te gaan op hun professionele kennis en ervaring en de te gebruiken informatie te controleren.

INHOUD

Interview met John van den Heuvel | 6

HEEFT U NOG KOPIJ OF IDEEËN VOOR KOPIJ?
Aarzel dan niet om contact op te nemen met Ter Hoeve Uitgevers! Stuur een mail naar info@terhoeveuitgevers.nl

Behoud van Surinaams erfgoed 18

KinderBeestFeest

22

Politie en media

29

V O O R W O O R D

DE SNELHEID VAN.....

Wij leven met z'n allen in één hele snelle wereld, chaotisch, hectisch en soms bedreigend. Een heel mooi voorbeeld is ons interview met John van den Heuvel. Letterlijk op het moment van ons gesprek haalt het nieuws ons in en worden wij geconfronteerd met John waarin hij niet het nieuws maakt maar het nieuws is.

Bij het lezen van dit interview wordt het weer erg duidelijk dat persvrijheid allang niet meer zo vanzelfsprekend is, de aanslag in 2015 op Charlie Hebdo staat ons nog op het netvlies en komt nog dichterbij met de aanslag op het TGM gebouw in 2018.

De snelheid van de wereld om ons heen doet ons hopelijk ook beseffen hoe belangrijk onthaasten is en hoe belangrijk het is om te blijven genieten.

Genieten doen wij ook van de stichting KINDERBEESTFEEST, een stichting die jaarlijks honderden 'zieke' kinderen en hun verzorgers een onvergetelijke dag in Artis bezorgen. Honderden hulpverleners uit binnen en buitenland vervoeren deze kinderen in dienstvoertuigen naar Artis waar een geweldig "kinderbeest" feest wordt gevierd. Dat maakt ons dan weer trots.

De conclusie lijkt nog steeds heel simpel, respecteer elkaars mening en gedachten en geef elkaar de ruimte.

**Tot de volgende Politie In Beeld,
Willian ter Hoeve**

‘Dossier van den Heuvel’ te zien bij RTL4

JOHN VAN DEN HEUVEL: 40 JAAR MET DE POTEN IN HET BLUSWATER

Daags voor het interview wordt de locatie gewijzigd. Begrijpelijk. Voor het interview met John van den Heuvel val ik niet met de deur in huis want het TMG Telegraaf gebouw is aardig beveiligd. Barrières, sluizen, camera's, pasjes en bewakers. De persvrijheid lijkt aardig onder druk te staan. “Niet waar!” zegt John van den Heuvel later in ons gesprek.

Ik rol letterlijk met het nieuws naar binnen! Vandaag zijn in alle vroegte een aantal lieden van hun bed gelicht die in verband worden gebracht met de aanslag op het Telegraafgebouw in Amsterdam op 26 juni 2018. Het eerste nieuws druppelde al naar buiten omstreeks 07.30 uur. Hierna haalde het nieuws mij razendsnel in. Toen ik aankwam bij het TMG gebouw was de politieactie nog in volle gang. Al heel vroeg in de ochtend komt de chef van het rechteam met een verklaring. Twaalf verdachten zijn aangehouden waarbij het zou gaan om de voorbereiders, de fixers en de uitvoerders van deze aanslag. Het is volgens het openbaar ministerie een aanslag geweest op het vrije woord. Tijdens het onderzoek was volgens de politie de inzet tactisch en digitaal enorm. De politiechef: “Uiteindelijk lossen wij alles op!”

Tja en dan moet het interview nog beginnen. Ik ontmoet John van den Heuvel op een sober plekje in het TMG gebouw. Ik had een leuke lunch gepland maar wij eindigen in een kamer die lijkt op een kruising tussen een kantine en een gamerskamer met kabels en televisies een soort Google ontmoetingsplek. Ik noem het maar een brainstormkamer.

John: “Het is heel erg druk vanmorgen. Ik zit vandaag bovenop het nieuws. Je hebt afspraken maar er fietsen altijd weer 1001 dingen tussendoor. Als de telefoon gaat moet ik opnemen! Vanavond zit ik weer in RTL Boulevard en ik ben vandaag zijdelings in een passieve rol zelf het nieuws.

Het is hier bij het TMG gebouw een half jaar een ravage geweest. Die aanslag had bijna zeker te maken met de publicaties van Mick van Wely en mij voor de Telegraaf. Je volgt het verloop van zo'n onderzoek. We zijn in deze zaak zelf een aantal keren verhoord door de recherche. Je belt zelf ook regelmatig met het team van de politie. De deelbare informatie kregen wij. Veel is niet deelbaar. Je moet dan maar hopen dat je later alles hoort. In dit onderzoek hebben wij zelf ook onderzoek gedaan. Logisch want als mensen met raketwerpers op redacties gaan schieten (Panorama gebouw) of zoals hier is gebeurd een auto naar binnen proberen te rijden en die in de fik steken dan gaat het bij ons natuurlijk ook kriebelen! Het klinkt best verheven maar ik zie dit als een aantasting van de journalistieke vrijheid. Als dit soort dingen gebeuren zou het zo kunnen zijn dat je denkt: ‘Nou over deze meneer gaan we maar niet meer schrijven...’ Als je over georganiseerde misdaad schrijft moet je soms voorzichtig zijn. In deze zaak let je extra op. Niet zo zeer op wat we schrijven maar bij publicatie zijn wij extra alert. Door het openbaar ministerie werd gesteld dat een man “Taghi” achter de bedreigingen aan mijn adres zou zitten. Althans ze vermoeden het.” ➔

Wat onderscheidt jou van andere misdaadjournalisten?

“Dat heeft met een aantal redenen te maken. Als ik het zo bekijk ben ik één van de langst actieve misdaad verslaggevers. Ik heb Peter R. de Vries hier bij de telegraaf opgevolgd. Door de aard van het werk maar ook door de aard van de zaak waar je over schrijft word je automatisch gevraagd voor televisie programma’s. Dat gaat steeds verder. Zo raak je bekender door jouw eigen werk. Waar ben ik trots op? Niet op een bepaalde zaak maar dat ik dit al achtentwintig jaar mag doen! Daarvoor zat ik 10 jaar bij de politie. Ik heb op de oude politie opleidingsschool gezeten op de Sloterweg. Van daaruit naar bureau IJtunnel. Toen kwam voorlichting voorbij. Geschreven voor de TAP en het korpsbericht Amsterdam. Dat was een goed informatief blaadje. Later zat ik bij de criminele inlichtingen dienst en als sluitstuk bij een pseudokoop team. Daar leer je het vak. Ik sta al bijna veertig jaar met mijn poten in het bluswater! Dat zorgt ervoor dat je hopelijk weet waar je over praat.”

Waarom kan Peter R. de Vries zich vrijer bewegen dan jij op dit moment?

“Dat is een concullega. Peter heeft op dit moment geen eigen programma, schrijft niet voor een krant maar zit natuurlijk nog wel bij Boulevard dus hij heeft een minder podium. We hebben een uitstekend contact met elkaar. Zijn steun heb ik echt gewaardeerd in de periode dat ik niet bij Boulevard mocht komen. Hij heeft het onderwerp op de kaart gehouden. Op het moment dat de beslissing wordt genomen dat je ergens niet meer mag komen doet dat veel met je. Ik begrijp het wel. De beslissing is moeilijk maar de beslissing om alle maatregelen terug te draaien is misschien nog wel moeilijker. Soms sluipt dan in je hoofd: ‘Als dit maar niet lang gaat duren’. We zijn nu bijna een jaar verder! Het ging mij hinderen in m’n werk. Iedereen zet zich voor mij in dat ik kan blijven werken. Dat is met name een compliment voor de jongens van de DKDB beveiliging, die lopen de hele dag om mij heen en leveren een fantastische prestatie. Ondanks dat mijn journalistieke platform werd afgebrokkeld kan ik weer verschijnen. Ik heb nooit getwijfeld aan de oprechtheid van beslissingen over mij van anderen. Het lag mij wel zwaar op de maag. Soms was er twijfel? Kan ik mijn werk nog wel blijven doen? Ga ik door?”

Hoe ben je begonnen bij de Telegraaf?

“Als politieverlaggever. Ik had al schrijf ervaring maar had geen journalistieke achtergrond. Ik heb de gok gewaagd en daar nooit een seconde spijt van gehad. Ik ben blij met steun van RTL en TMG. De bedreigingen zijn ook aan hun adres. Wij wijken niet voor criminele overdruk en ik kijk niet weg. De Telegraaf en Panorama hadden enorme kosten na de laffe aanslagen op hun gebouwen. Dat loopt in de tonnen. Het waren geen leuke tijden voor misdaadverslaggevers. Veel journalisten hebben, net als andere beroepsgroepen, te maken met bedreigingen en geweld. Dat moet gewoon stoppen. Dat moet je als maatschappij niet willen. Ik heb niets te klagen. Iedereen die een bepaalde rol heeft gespeeld in mijn beveiliging, zoals politie en het OM, hebben ingezien dat als je aan de journalistiek gaat zitten als crimineel dat je je wel op een heel erg hellend vlak gaat begeven. Nogmaals ik heb alle steun van mijn werk en de overheid. Over veiligheid is geen enkel moment discussie geweest.” →

Hoe kijk je aan tegen de steeds meer persoonlijke bedreigingen van de politie agenten op de sociale media?

“Een agent schrijft een bon. Meneer is lid van de motorclub en filmt de bekeuring en morgen sta je op facebook. Ik vind dat een slechte tendens. Er moet daar veel harder tegen worden opgetreden. Ik irriteer mij aan de lankmoedigheid en het algemeen relativeren door met name rechters over het geweld tegen de politie. Geweld tegen de politie vind ik toch weer een ander iets dan “normaal” geweld. Dat praat ik ook niet goed maar van een politieman/vrouw wordt altijd verwacht dat die optreedt, dat die een stap naar voren zet als er gedoe is. Geweld? Je moet met je tengels van de politie afblijven. Ook van BOA’s. Te lang zijn daders van geweld tegen de politie met fluwelen handschoenen aangepakt. Ik kan mij daar kapot over ergeren. Ik heb daar laatst weer een column over geschreven. Dat ging over een doorgedraaide Pool ergens in Brabant. Die sloeg op auto’s en zo. Het ging over een agent die net van de opleidingsschool kwam en zijn mentor. Als je ziet wat er dan voor commentaar wordt gegeven op het optreden dan zeg ik: ‘Rot op ga daar zelf eens staan zeg!’ Ik weet zelf nog van vroeger hoe het is als iemand onder invloed van drank en pillen tekeer gaat. Al ben je nog zo sterk. Die hou je niet meer.” John zit voor mij en oogt rustig en relaxed. Hij gaat verder: “Mick van Wely is mijn side kick en wij doen heel veel samen. Zeker in wat zwaardere onderwerpen is dat wel belangrijk. Je moet elkaar scherp houden. Voor de krant werk ik vrij solitair. Voor mijn televisieprogramma heb ik een keigoed klein team. Het team heeft regelmatig vergaderingen waar we de onderwerpen bespreken. Ik heb een paar goede crime redacteuren die onderzoek verrichten voor mij. Die gaan ook echt op pad. Daarnaast heb ik een productieteam dat alles vertaalt naar televisiewerk. Ik ben net terug uit Kenia. Daar zit een Nederlandse pedofiel die daar een weeshuis runt. We hebben hem opgespoord. Kenia wordt een goed en ontluisterend verhaal.”

Neem je dan de beveiliging mee?

“Ik ga verder niet in op mijn beveiliging. Neem van mij aan dat er altijd beveiliging om mij heen is. Ik heb vanaf 1990 veel geroerd in diverse strontputten. Als je gaat roeren komt daar een onaangename geur uit! En mensen die het betreft zijn lang niet altijd blij met de dingen die ik onthul. In dit vak zal altijd een latente dreiging zijn. Dat was eigenlijk ook zo toen ik bij de politie bij pseudokoop werkte. Was de laatste zaak opgerold ging ik weer verder met de volgende, maar de crimineel kon jaren nadenken wie hem naar de cel had gebracht.”

Wij kwamen als publiek veel te weten over de onderwereld toen je ging schrijven over de moord op Willem Endstra. Waarom intrigeerde nu juist deze moord jou?

De informatie kwam in een stroomversnelling. Wat je toen had in de wereld van de Hollandse netwerken was ongekend. Sam Klepper, Mieremet, de één na de ander werd geliquideerd. Toen ik wat meer over de achtergronden te weten kwam ging ik een bepaald patroon ontdekken. Dit kwam mede door de persoonlijke gesprekken met Mieremet, ik kwam zelfs bij hem thuis. Op een geven moment laat dat dossier je niet meer los. Het schrijven van boeken is nog steeds een passie. Ik heb, samen met Bert Huisjes, nu directeur van WNL, veel boeken gemaakt. Meestal schrijf ik boeken in de vakantie. Ik maak dan een afspraak; in de ochtend schrijven en in de middag leuke dingen doen.” →

Je schreef veel over Bram Moszkowicz. Hoe zie jij de rol van de advocatuur in Nederland ten opzichte van grote criminelen?

“Ik zie gelukkig een nieuwe generatie jonge advocaten aan het werk die beseffen dat advocatuur niets met glitter, glamour en televisie optredens te maken heeft. De tijd dat criminelen met sporttassen vol geld bij een advocaat naar binnen stapten is denk ik wel voorbij! Het is in ieder geval een stuk minder geworden. Veel advocaten hebben het moeilijk. Er is strenger toezicht op de geldstromen. Er is een mentaliteitsverbetering gekomen bij de jonge advocaten. De oudere generatie advocaten schurkt veel te dicht tegen de onderwereld aan. Daar maak ik mij echt zorgen over. Wat ik daarover hoor en zie is kwalijk. Een goede advocatuur een is belangrijke pijler van de rechtstaat. Die moet je zuiver houden. Dat betekent dat advocaten een grote mate van verantwoordelijk hebben naar de maatschappij toe. Denk aan de vrijheden die ze hebben. Als je merkt en hoort dat bepaalde advocaten daar de hand mee lichten is dat kwalijk. Ik kan met een aantal advocaten niet meer in gesprek. De verhouding met hen is ver beneden het vriespunt. Ik ben te kritisch op hun handel en wandel.”

Je hebt veel programma's gemaakt zoals "Rechtgezet" en "Internetfraudeurs". Gewone mensen die juridische hulp nodig hadden. Wat is bij je blijven hangen van deze programma's?

“Nou eigenlijk wat ik al wist. Op het moment dat je niet over voldoende financiële middelen beschikt om je van goede juridische bijstand te voorzien, wordt je makkelijk vermorzeld in het Nederlandse systeem. Je kunt je gelijk wel hebben, maar krijg je ook gelijk? Je krijgt je gelijk niet als je niet in staat bent om te procederen. Dan bestaat onrecht echt. Ik heb daar wel een aantal keren het verschil in gemaakt. Ik vond het een uitdaging bij "Rechtgezet" om problemen op te lossen. Dat gaf een extra dimensie aan mijn werk. Als je echt bij mensen aan de keukentafel zit, die vechten tegen een verzekeringsmaatschappij of mensen die bedrogen zijn door een autohandelaar, dan maak je met een programma het verschil. Dat geeft voldoening. Zeker als je met je andere werk alleen maar bezig bent met zware liquidaties.”

Jij zet je ook in tegen ontvoering van kinderen. "Ontvoerd" was volgens mij je best bekeken programma. Je begaf je vaak op buitenlands grondgebied met andere wetgeving. Wat kun je daar over vertellen?

“Dat is een ingewikkelde materie. Voor zover het mogelijk is bereid ik alles goed voor maar je begeeft je in een juridisch mijnenveld waar je soms de route niet weet. Je weet van tevoren niet hoe iets gaat lopen. Dat maakt het spannend. Zeker in landen waar Nederland geen verdragen mee heeft is het iedere keer weer aftasten. Op 22 april 2019 gaat mijn nieuwe programma van start: **'DOSSIER VAN DE HEUVEL'**. Het komt op RTL 4. Daar komen zeker weer een aantal zaken van kinderonthoering in voor, onder andere een schrijnende zaak in Turkije. Niet alles lukt maar ik geef nooit op. Als televisiekijker zit je op het puntje van je stoel maar wij ook! Tot op heden heb ik in Turkije nog geen problemen gehad, we hebben daar goede contacten. We zijn transparant in wat we doen. De lokale autoriteiten waarderen dit. Het gaat ook wel eens mis. We zijn in Mexico gearresteerd. Dat was spannend. Dat was voor het programma ontvoerd. “Het meest heftige is de rechtszaak die nu loopt in India voor de zaak van het ontvoerde Nederlandse meisje Insiya. Ik kreeg te maken met de beschuldiging van terug ontvoering.

(Bron: De Telegraaf 6 maart 2019. De moeder van de ontvoerde kleuter Insiya (nu vijf) heeft een belangrijk juridisch gevecht gewonnen. De rechtbank van Noord-Holland heeft de vader van Insiya, Shezhad H., het gezag over het meisje ontnomen).

Er is nu een verzoek vanuit India bij Interpol om ons internationaal te signaleren. Nederland voert nu verweer hiertegen. Ik hoop dat het met een sisser afloopt. De signalering is nog niet van kracht. Als dat gebeurt zou ik niet meer internationaal kunnen werken. Bizar toch?” ➔

We komen toch op Willem Holleeder. Ik wilde dat eigenlijk voorkomen maar bij jou kan dat eigenlijk niet. (John begint te lachen...) Hoe is dat toen gegaan met het programma college tour?

“Op een gegeven moment krijgt Willem Holleeder de kans om het podium te pakken bij college tour van Twan Huys. Er was een opzetje! Twan Huys wist dat natuurlijk. Ik was vrij kritisch vooraf over het feit dat Willem Holleeder daar zou optreden. Dat vond Twan Huys natuurlijk niet leuk. Ik wilde Holleeder zelf ook interviewen. Dat doe je niet in een tuinhuisje. Tijdens de uitzending pakte Willem opeens een persoonlijke mail uit zijn binnenzak. Ik heb in de periode daarvoor een aantal keren mensen uit het criminele milieu geïnterviewd. Die moesten om bepaalde redenen voorzichtig zijn. Dan ga je niet in een hotel zitten, dan ga je naar het buitenland en je huurt een huis. Ik heb wel eens in Spanje huizen gehuurd. In Zuid Amerika. Waarom? Je moet in alle rust kunnen praten. Afgeschermd. In mijn optiek was en is dat geen rare gedachte. Twan heeft daar een soort Holleeder vakantie van gemaakt. Bij college tour domineerde Holleeder het programma. Dat moet niet kunnen. Dan loopt het bij je weg. Zeker bij een interview.”

Op 08 januari 2019 zit jij bij RTL Late Night en dan noem je de familie Holleeder een Maffia familie. Toch nuanceer jij dat later. Hoe kijk je daar op terug?

“Zo zag ik dat altijd. Ik zag dat als een gesloten bolwerk. Pas veel later toen ik Astrid en Sonja Holleeder leerde kennen bleek alles een stuk genuanceerder te liggen. Als dat blijkt moet je dat ook uitdragen. Bij de politie vielen ze ook van hun stoel toen zij wilden verklaren. Wij hadden zoiets van: ‘Wat moeten wij hiermee?’

Dan word je al beveiligd en dan besluit je toch de Videolanddocumentaire ‘Moorddossier Holleeder’ te maken. Holleeder staat op dit moment terecht voor vijf verschillende moorden en één geval van doodslag. Dan laat jij de diepste angsten en emoties zien. Dan kan het toch niet anders dat dit jou niet in dank wordt afgenomen? Wat was je beweegreden?

“Ik voelde tijdens de gesprekken de emoties. Ik wilde ruimte bieden voor de emotie. Ik was vroeger gericht op het achterhalen van feiten. Maar een gesprek met de dochter van Thomas van der Bijl is geen politieverhoor. Ik wilde de emoties niet weghouden. Je zit te praten met de dochter van iemand die is vermoord. Je wil iemand zijn verhaal laten doen. Ik wilde de kijker laten zien wat een impact dit heeft gehad op iemands leven. De moord op Endstra en Mieremet volg ik met nog meer dan gemiddelde belangstelling omdat ik ze zelf goed heb gekend. Toen ze vermoord werden raakte dat mij persoonlijk. Bij Endstra zag je het aankomen. Je voelde dat in de opbouw, in de spanning wat ze vertelden. De gespannen blikken. Je zag bijna dat ze met hoge snelheid het ravijn inreden. Je kunt het alleen niet tegenhouden. Je moet tussen de regels door lezen, want een crimineel vertelt je ook niet alles. Het heeft mij niet verbaasd maar wel geraakt.”

Je stelt dat Holleeder zou beschikken over corrupte contacten. Wat bedoel je daarmee?

“Nou dat zie je ook nu gebeuren met de Mocro maffia. Niet alleen bij het dossier Holleeder. Ze zijn zo goed op de hoogte wat er allemaal speelt dat het niet anders kan dan dat er mensen bij politie of openbaar ministerie informatie lekken. Daar hoeven we niet al te ingewikkeld over te doen. Dat zie je ook bij recente onderzoeken bij de douane. Er gaat zoveel geld in om. Een enkeling is vatbaar voor corruptie. De politie werkt aan een systeem om misstanden te voorkomen. Met alleen moreel besef gaan we het niet redden. De politie zelf zit er boven op.” ➔

‘Het verhaal van Astrid en Sonja was zo onderbouwd. Ook ondersteund met opnames via audio, zodat het beeld snel kantelde. Ik twijfel niet aan hun verhaal!’

Hoe kijk jij aan tegen het drugsbeleid in Nederland?

“Legaliseren nee! Veel voorlichting en hogere drempels voor gebruik. Ga niet verbieden zonder context. Het is slecht dat het binnen de politie jarenlang geen prioriteit was. Slap beleid uit Den Haag. Toen kwam de cocaïne oorlog waar de concurrentie letterlijk moordend is. En nu is het een inhaalslag. We lopen achter de feiten aan.”

Je wordt omringd door beveiligers. Beperkt je dit in jouw werk met informanten?

“Nee ik denk het niet. Ik moet dat heel goed uitleggen aan bronnen of informanten. Ik was daar zelf in het begin ook wel huiverig voor. Zat ik op de achterbank in de auto met de DKDB dacht ik: ‘Ben ik nog wel vrij om te bellen? Wordt dat straks niet allemaal doorgegeven?’ Ik heb de zekerheid dat mijn gesprekken vertrouwelijk blijven. Ik heb het geloof en de overtuiging dat ik alles kan bespreken. De beveiligers zitten niet op mijn schoot. De dreiging zou ook kunnen komen van de motorclub ‘No Surrender’. Ik heb daar veel over geschreven. Binnen deze wereld wisselen de machtsblokken snel. Ze hebben lange tenen zal ik maar zeggen. Owee als het verhaal te kritisch wordt. Naarmate de verhalen kritischer werden werd de bejegening ook steeds onvriendelijker. Toen Henk Kuipers, de president van ‘No Surrender’ zich ermee ging bemoeien werd het grimmiger. Hij nam geen afstand van clubleden die aangaven dat ze met mij nog een appeltje te schillen hadden. Het duimpje van Kuipers op facebook was groen licht voor bedreigingen. Er schijnt een soort vergadering geweest te zijn waar een prijs op mijn hoofd is gezet. Ik maak mij meer zorgen over de nieuwe generatie jonge criminelen, er zit geen enkele rem op die jongens!”

Heb jij nog ambities?

“Het is niet de makkelijkste periode maar ik heb het gevoel, de hoop en de verwachting dat ik de komende jaren dit werk nog doe. Ik zou nog wel de tijd willen hebben om nog een paar goede boeken te schrijven. Ik zie mijzelf wel zitten op een tropisch eiland met een strooien hoedje op onder een palmboom. Ik wil dan eens lekker de verhalen van mij afschrijven. Ik kom daar nu niet aan toe! Die verhalen zitten in mijn hoofd. Ik ben gezegend met een uitstekend geheugen. Ik heb nog wel een paar dossiers liggen waar ik over kan schrijven!” (John glimlacht). Ondanks het feit dat er een tijdsdruk was om het programma te maken voor de avondeditie van RTL Boulevard heb ik eigenlijk alles mogen en kunnen vragen aan John van den Heuvel, super tof. John krijgt van ons nog het bekende lampje om licht te laten schijnen op de soms duistere dossiers. ■

Noot redactie: John van den Heuvel is ook ambassadeur van de DMRC. John geeft zijn steun en support aan de Dutch Marines Rowing Challenge. Deze stichting maakt het mogelijk dat ook politie agenten met PTSS één keer in de week onder begeleiding kunnen roeien met lotgenoten. De boten worden beschikbaar gesteld door de DMRC.

STADS
HERSTEL

AMSTERDAM

UNIEKE POLITIE- BRANDMELDER VOOR HET KLEINSTE POLITIEBUREAUTJE VAN NEDERLAND

Bij het lopen door het dorp Sloten, gemeente Amsterdam valt de zeldzame Amsterdamse School politie-brandmelder voor het kleinste Politiebureautje van Nederland bijna niet op. Maar na het lezen van dit artikel zult u hem zeker niet missen want de rode loper, zoals hij in de volksmond wel genoemd wordt, is zeer bijzonder.

Dit melder is het enige exemplaar in Amsterdam dat nog op zijn oorspronkelijke eigen plek staat. Vroeger stonden deze felrode palen overal in Amsterdam. Nu we allemaal met mobieltjes rondlopen, kun je je niet meer voorstellen dat mensen vroeger geen telefoon in huis hadden om een brand te melden... In relatief korte tijd is er veel veranderd!

Amsterdamse School-ontwerp

De eerste exemplaren van de brandmelders zijn in 1927 in opdracht van de Amsterdamse Brandweer ontworpen door Pieter Lucas Marnette, een Amsterdamse School-architect. Marnette werkte bij de Dienst der Publieke Werken en ontwierp onder andere straatmeubilair voor de openbare ruimte. Zijn brandmelder weegt ruim 200 kilo en kreeg een felrode kleur. Als het donker werd, ging de blauwe lamp bovenop aan, zodat het bordje 'brandmelder' zichtbaar bleef en de paal ook in het donker goed te vinden was. De melder werd ook wel Rode Wachter genoemd. Wie goed kijkt, kan er namelijk een gestileerd mannetje in zien. De palen werden gegoten door de Amsterdamse metaalgieterij J. Zimmer, opgericht in 1790 (ook fabrikant van de Amsterdammertjes). De ingebouwde apparatuur werd geleverd door Siemens & Halske uit Berlijn. →

Nieuwste van het nieuwste!

In 1874 was er bij de oprichting van de beroepsbrandweer voor het doorgeven van een brand een brandweertelegraafstelsel ingericht. Dit was een afzonderlijk kabelnet met brandschellen die binnenshuis waren geplaatst. Omdat het publiek de schellen vaak niet wist te vinden, werden er melders in de openbare ruimte geplaatst. Het nieuwe meldsysteem werkte ook op het kabelnet van de gemeentetelefoon en werd "het nieuwste van het nieuwste en onovertreffbaar" genoemd. Zo werd bijvoorbeeld bij het indrukken van de meldknop een uurwerk in werking gesteld, dat het nummer van de melder telegrafisch in morsetekens doorseinde naar de centrale van de brandweer.

Daar ging dan een lampje op een kaart van Amsterdam branden, zodat zichtbaar werd waar de melding precies vandaan kwam. Ook werden de twee dichtstbijzijnde kazernes automatisch gealarmeerd. Dit alarmeringsstelsel stond bovendien onder ruststroom. Dat betekende dat er stroom op de geleidingen stond en dat iedere onderbreking automatisch werd gemeld. Het was niet mogelijk om een melding te doen bij een kapotte paal: Bij een storing viel er automatisch een klepje voor de meldknop met de vermelding: "Buiten Dienst". Op het klepje stond het adres van de dichtstbijzijnde brandmelder. Deze andere brandmelder was uiteraard op een andere voedingskabel aangesloten, zodat ze niet beide last konden hebben van dezelfde storing. →

'Zo zie je maar: vandalisme is helaas van alle tijden...'

Oók politiemelder

De Slotense wachter is van na 1933. Hij heeft namelijk aan de achterzijde ook een politiemelder. Deze modellen werden na 1933 tot eind jaren vijftig geplaatst. De politie- en brandmelders werkten op dezelfde manier: na het stukslaan van een glazen ruitje (of het openen van een geheim luikje) kon door een knop in te drukken een deurtje worden geopend. Zo kreeg je toegang tot de ingebouwde telefoon, waarmee je de desbetreffende hulpdienst kon bereiken. In een krantenbericht uit 1927 wordt aangegeven dat “getracht wordt baldadigheid te voorkomen door uitleg te geven aan de jeugd op scholen en door opvoeding”.

Nog vier in Amsterdam

Zoals gezegd: alleen op Sloten staat de Rode Wachter nog op zijn originele plek. Er staat er ook nog één voor de Brandweerkazerne aan de Hobbemakade (duidelijk geen oorspronkelijke plek, want ze stonden natuurlijk niet pal voor de kazerne!), in de collectie Straatmeubilair op de binnenplaats van Museum Het Schip en er staat er één in een particuliere tuin in de Watergraafsmeer. De melders waren tot ongeveer 1971 in gebruik. In de loop der jaren zijn ze overal verdwenen, maar op Sloten bleef-ie gewoon staan. Dat is te danken aan Guido Frankfurter (Slotenaar, oud-stadsdeelwethouder van Centrum) en Willem van Klooster (Slotenaar en oud-brandweerman). Sinds 1990 is Willem de trouwe beheerder van de brandmelder. Bij de crowdfunding die Stadsherstel Amsterdam samen met het dorp georganiseerd had om het Politiebureautje aan te kopen zodat de buurt er een winkeltje in kon beginnen werd er ook geld bij elkaar gehaald om de melder op te knappen. Zo kan de blauwe lamp als vanouds krachtig stralen en zal hij nog jaren vol trots waken over het dorp.

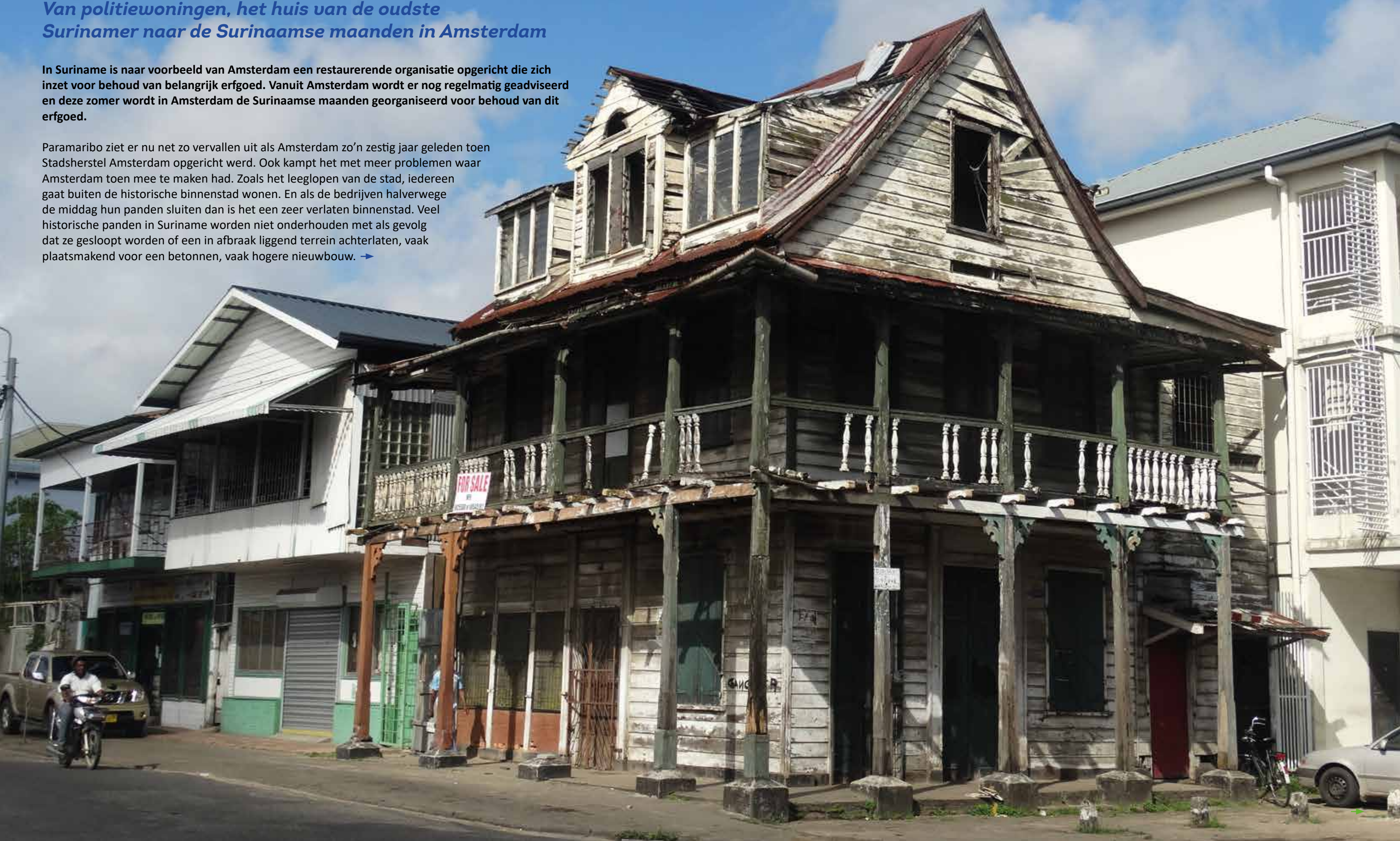
Stadsherstel Amsterdam is een restaurerende instelling, op particulier initiatief opgericht met een maatschappelijke doelstelling. Sinds 1956 redt zij monumentale panden voor de toekomst. Zij koopt, restaureert, herbestemt, verhuurt en onderhoudt haar eigendommen. Ze bekommert zich om de leefbaarheid van dorpen en steden, zet zich in voor publieke toegankelijkheid van monumenten en beschermt het restauratieambacht. Sinds haar oprichting in 1956 heeft zij meer dan zeshonderd panden in en een kring van 45 kilometer rondom de hoofdstad gerestaureerd. Vijfentwintighonderd Vrienden steunen al meer dan 37 jaar haar activiteiten. ■

BEHOUD VAN SURINAAMS ERFGOED

Van politiewoningen, het huis van de oudste Surinamer naar de Surinaamse maanden in Amsterdam

In Suriname is naar voorbeeld van Amsterdam een restaurerende organisatie opgericht die zich inzet voor behoud van belangrijk erfgoed. Vanuit Amsterdam wordt er nog regelmatig geadviseerd en deze zomer wordt in Amsterdam de Surinaamse maanden georganiseerd voor behoud van dit erfgoed.

Paramaribo ziet er nu net zo vervallen uit als Amsterdam zo'n zestig jaar geleden toen Stadsherstel Amsterdam opgericht werd. Ook kampt het met meer problemen waar Amsterdam toen mee te maken had. Zoals het leeglopen van de stad, iedereen gaat buiten de historische binnenstad wonen. En als de bedrijven halverwege de middag hun panden sluiten dan is het een zeer verlaten binnenstad. Veel historische panden in Suriname worden niet onderhouden met als gevolg dat ze gesloopt worden of een in afbraak liggend terrein achterlaten, vaak plaatsmakend voor een betonnen, vaak hogere nieuwbouw. →

Politiewoningen op plantage Frederiksdorp

Gelukkig zijn er nog mensen die om dit erfgoed geven. Zo zijn bijvoorbeeld de oude politiewoningen op Plantage Frederiksdorp gerestaureerd die nu gehuurd kunnen worden voor een heerlijke overnachting. Een echte aanrader.

Over de politiewoningen en celletjes

Frederiksdorp is een voormalig 18e-eeuwse koffie- en cacaoplantage. De eerste eigenaar was een Duitser uit Pruisen, Johan Friedrich Knöffel aan wie de plantage tot op heden zijn naam te danken heeft. Op het terrein rechts van de directeurswoning werd omstreeks 1873 een districtscommissariaat met politiepost gevestigd. Het gehele complex bestond waarschijnlijk uit: politiepost, gevangenis, commissariaat, woning districtscommissaris, en zes ambtenarenwoningen uit omstreeks 1920. In de woningen woonden zes agenten met hun gezinnen. De post was gevestigd aan het water want er was toen nog geen wegennet. Daarom waren er roeiboten met politieroeiers.

Gevangenis Fort Nieuw Amsterdam

Ook in het Fort Nieuw Amsterdam, dat in de 18e eeuw gebouwd werd om de plantages te beschermen tegen de vijand, zijn de oude cellen van de voormalige gevangenis nog aanwezig. Een stichting blies het fort nieuw leven in door er een museum in te vestigen en het wordt nu gerund door een enthousiaste en professionele organisatie. De nieuwe tentoonstelling die in het cellencomplex te zien is, zou bovenaan de bucketlist moeten staan van eenieder die in Suriname op vakantie gaat of daar woont. De tentoonstelling vertelt op een interessante manier en met behulp van filmpjes en historische elementen over de geschiedenis van Suriname en al haar bevolkingsgroepen.

Van lijfstraffen naar gevangenisstraf in Suriname

De plantage-eigenaren mochten zelf hun slaafgemaakten, meestal gebruikten zij lijfstraffen. Na de afschaffing van de slavernij in 1863 kwam het recht tot straffen bij de koloniale overheid. Een Nederlandse wet van 1870 verbood lijfstraffen en de doodstraf. ➔

‘Gevangenisstraf werd de norm en daarom kreeg ook Suriname in 1872 een gevangenis en wel op het Fort Nieuw Amsterdam’

Surinaamse maanden in Amsterdam

Dichter bij huis kunt u ook van de Surinaamse architectuur en informatie genieten. In de Amsterdamse Amstelkerk organiseert Stadsherstel Amsterdam voor de tweede keer de Surinaamse maanden voor behoud van Surinaams erfgoed. De maanden zijn gevuld met lezingen en een bijzondere expositie over de Surinaamse architectuur van bekende Surinaamse kunstenaars.

21 erfgenamen schenken Surinaams monument

De maanden worden georganiseerd om meer aandacht te vragen voor behoud van Surinaams erfgoed en om daar meer donaties voor te werven. Een bijzonder pand dat daar aandacht krijgt, is het pand van de familie Van der Kuyp aan de Prinsessestraat 47. Zij wilden de woning van hun opa en oma in Paramaribo bewaren en een nieuwe toekomst geven. De in totaal 21 erfgenamen van Opa's huis hebben het pand geschonken aan Stadsherstel Suriname. Dat is heel uniek voor Suriname en hopelijk inspireert dit anderen om dit ook te doen zodat Surinaamse erfgoed bewaard blijft. De woning van opa is eigenlijk van origine niet zo heel bijzonder. Maar het verhaal achter het pand en het feit dat vele "gewonere" panden samen met de grotere zeer bijzondere monumenten een stad maken, pleit voor behoud van dit pand. Ook Stadsherstel Amsterdam heeft zich altijd ingezet voor behoud van de panden in de kleinere straatjes en steegjes in Amsterdam. Want door behoud van ook die panden blijft de historische binnenstad compleet. Stadsherstel Amsterdam heeft meer dan 600 panden gerestaureerd, dit inspireert Stadsherstel Suriname enorm. Zij heeft in Paramaribo nu vier panden gered en een nieuw leven gegeven. ■

STADS
HERSTEL
AMSTERDAM

Surinaamse maanden in Amsterdam

Waar: Amstelkerk, Amstelveld 10 Amsterdam
Verkoopexpositie: 19 juni t/m 29 juli (vrij toegankelijk tijdens kantoortijden)
Lezingen: 12 juni Cynthia McLeod - Elisabeth Samson; de Vrije Negerin
3 juli Paul Morel - Surinaamse huizen redden
10 juli Julie - Marthe Cohen - Joodse sporen in Suriname
Meer informatie: www.stadsherstel.nl/suriname

KINDERBEESTFEEST... TOETERS EN BELLEN

Iris en Franny

KINDERBEESTFEEST

'Die blije snoeten, dan pink ik stiekem een traantje weg'

Even voorstellen... wij zijn Iris Kuethe en Fanny Schutte, allebei dierenverzorgsters in ARTIS en al vanaf het eerste moment betrokken bij het KinderBeestFeest. Het KinderBeestFeest is meestal op de 1e vrijdag in juni en is een onbezorgde avond voor chronisch zieke en/of gehandicapte kinderen met hun ouders en/of broertje of zusje.

Stukje geschiedenis

In 2000 werd het KinderBeestFeest voor het eerst in ARTIS gehouden. Dierverzorgers bedachten leuke activiteiten waarbij de dierentuin juist voor deze kinderen, waaronder visueel gehandicapte, een bijzondere ervaring werd. Het werd een groot succes, waarna nog vele KinderBeestFeesten volgden en nu is het niet meer weg te denken uit Amsterdam. Iris organiseerde samen met voormalig diervoorzorgster Ko Veltman de eerste editie speciaal voor het Emma Kinderziekenhuis. Fanny deed mee als diervoorzorgster, de eerste twee jaar liet ze de kinderen in contact komen met kuikentjes en later liet ze de kinderen een kijkje achter de schermen nemen bij de leeuwen, wat heel wat blije en bijzondere momenten met zich meebracht. In 2005 is ze in de organisatie gestapt. ➔

Organiseren van A tot Z

Iris: "We zijn eigenlijk begonnen met een groepje diervoorzorgsters. Dat betekende regelmatig 'keukentafel' vergaderingen in onze vrije uurtjes. En we deden dan echt alles wat kwam kijken bij de organisatie. Van contact met de instellingen, hulpverleners, horeca en vrijwilligers tot het inpakken van tasjes met cadeautjes voor de 'achterblijvertjes' in de instellingen die meededen. Die tasjes brachten we ook zelf langs. Vooral de laatste twee weken waren het aller drukst. Coördineren van de vrijwilligers, maar ook te woord staan van media, tja, wat deden we niet? En op de dag zelf, vroeg op staan en activiteiten in het park voorbereiden. Mensen ontvangen, naar hun plek begeleiden en ga zo maar door. De volgende dag moest er weer opgeruimd worden, waar zij dan ook weer bij betrokken waren. "Als we dan klaar waren, dan sloeg de vermoeidheid pas toe."

Begrip

Fanny: "In de organisatie zitten betekent dat je van januari tot en met juni slecht bereikbaar bent voor familie en vrienden. Gelukkig is er altijd veel begrip, omdat ze weten waarvoor ik het doe. Er zijn familie en vrienden die meehelpten op de avond. Iedereen is altijd erg onder de indruk van het KinderBeestFeest, waardoor er super veel begrip is als je vertelt dat je het druk hebt met organiseren van het KinderBeestFeest." Iris zit instemmend te knikken. Ja, dat herkent ze wel. ➔

Respect

Fanny is lange tijd Algemeen Coördinator tijdens het KBF geweest. Daardoor was zij veel te vinden in de CommandoPost in de Plantage Middenlaan. “Ik heb daardoor heel veel inzicht gekregen in de wereld van hulpverlening en veel respect gekregen voor hen.” Dat beaamt Iris ook, zij is ook Algemeen Coördinator geweest toen zij voorzitter was van de Stichting.

De avond

En dan komen de kinderen aan, in al die hulpverleningsvoertuigen, de reddingsbootjes en rondvaartboten. Hoe beleven jullie dat dan als organisatoren? *Iris:* “Nou, merendeels was ik overal en nergens te vinden om onverwachte problemen op te lossen, maar ik maakte - en nog overigens - altijd wel even tijd vrij om in de straten te zijn als de eerste kindjes aankomen. Die blije snoeten, dan pink ik stiekem een traantje weg. Kijk, daar zijn ze weer, denk ik dan.” *Fanny:* “Het moment dat je de eerste sirenes hoort, mensen langs de kant zietilstaan om te zwaaien en dan die brede glimlach op het gezicht van de kinderen, dat geeft je kippenvel!”

Bijzonder moment

Eén van de hoogtepunten was de verkiezing Amsterdammer van het Jaar 2014. *Iris:* “Ik was daar onverwacht voor genomineerd. Dat heb ik geweten zeg, heel veel mensen deden mee om zoveel mogelijk stemmen te vergaren.” Een gedenkwaardige dag toen de verkiezingsuitslag daar was, want de titel ging naar Iris. “Ik was er verlegen van. Het KinderBeestFeest wordt niet alleen door mij georganiseerd! Ik kon zo mooi de titel opdragen aan alle vrijwilligers en het gewonnen geldbedrag gaf ik aan Stichting KinderBeestFeest. Ik had van tevoren gezegd tegen Fanny, we waren inmiddels de laatste twee die nog in het bestuur zaten, en ik had beloofd, als ik het word, dan roep ik je naam!” En toen won Iris de verkiezing en riep ze op het podium Fanny bij zich. Die nam meteen een spurt naar het podium. Met een geweldige foto in het Parool als getuige. Op hun gezichten verschijnt een brede grijns. Ja, dat is een mooie herinnering. Terwijl Iris en Fanny zo aan het vertellen zijn, realiseren ze zich hoeveel ze in de afgelopen 20 jaar allemaal mee hebben gemaakt. Anekdoten genoeg om een boek te vullen. Het valt even stil als zij zich dat beseffen, maar wel allebei met een brede glimlach. ■

HANDHAVING

Handhaven door overheidsdiensten staat bovenaan in de lijsten van nieuwe en oude wetgevingen. Wetgevingen zijn nodig want alleen daardoor vindt iedereen in de menselijke mierenhoop zijn route, taak en werkbaarheid, in ondergeschiktheid aan werkgever en de Staat, dat dan weer wel.

Zo zijn er stille wetgevingen, door stof en spinnenwebben overweldigd en wellicht te desolaat en overbodig om in te zetten. Altijd weer mooi voer voor de advocatuur om twijfel te zaaien voor the Umpire. De maatschappij schreeuwt tegenwoordig ad hoc om steeds meer regels, die vaak niet te handhaven blijken te zijn. Alle procedures hiertoe ten spijt. De maatschappij heeft last van ongeordendheid maar ook van nieuwe ingebrachte regels. Handhaven is en blijft het probleem tenzij dit door flitsende camera's kan worden overgenomen. In de puriteinse jaren 50 van de vorige eeuw begint de vooruitgang te schreeuwen. Stilaan wordt de wereld overweldigd door wasmachines en stofzuigers die het leven vergaand vergemakkelijken.

De industrie is bronstig en op hoog drift. Ideeën en dromen worden geboren en omgezet in werkelijkheid. De kledingindustrie is Booming en in plaats van lange badkleding te vervaardigen, krijgt de zon meer en meer de kans om de huid van de mens van toen, aan te raken. Want minder kleding betekent meer huid en daardoor een bron voor vervaardiging van huidsmiddelelen om zonnebrand tegen te gaan. Vrouwen die het aandurven om in bikini rond te lopen worden door de handhaving van toen, die overigens in vol ornaat afgeroomd met een pet, de puriteinse wetgeving opvolgt, opgeschreven en geverbaliseerd. Ongetwijfeld heeft de kerk hel en verdoemenis gepreekt tegen deze niet uit te roeien excessen. Helaas is het bikini-hek van de dam en dit hek laat zich niet meer dichten. Als proloog voor de moderne wervelende tijden waarin alles schijnbaar kan en mag gebeuren. Een accent van respect en normen en waarden jegens elkaar zou al veel oplossen zonder extra ballast van wettelijke medicatie.

Waarom schrijf ik dit blogverhaal?

Dit komt door media aandacht om overal binnen de bebouwde kom een wettelijke maximum snelheid van 30 kilometer in te stellen...

Mijn gedachten gaan uit naar normen en waarden die handhaving en meer regels overbodig maken... ■

POLITIE EN MEDIA

Ik heb even getwijfeld welke titel ik deze blog kon geven. Het was Politie vs Media of Politie en Media. Zoals je ziet, het is het laatste geworden. Ik denk dat media en politie heel goed naast elkaar en met elkaar kunnen functioneren.

In het begin van mijn politiecarrière had ik ook geen hoge pet op van verslaggevers, cameramensen en fotografen. Het enige dat ze deden was in de weg lopen en moeilijke vragen stellen. Altijd proberen om een stukje dichterbij te komen en net even over het lijntje te stappen! Terwijl er toch gewoon op het rood met witte lintje stond "stop politie". De discussies gingen over de plek waar ze mochten staan. De zogenaamde "eerste ring" of de "tweede ring". Snapten ze het niet of wilden ze het niet snappen? Of begreep ik niet wat ze graag wilden? Altijd verwees ik ze naar de afdeling communicatie, want zelf praten met mensen van de media deed ik niet. In de jaren die volgden werd het contact met de mensen van de media anders. Vaak kwam ik ze tegen bij een incident of een Plaats Delict en raakten we in gesprek. Dan gingen de gesprekken niet meer alleen over het incident, maar ook over het werk en het weer. Soms ontstond er een mooi contact, want ook al werk je in een grote stad vaak kom je dezelfde verslaggevers, cameramensen en fotografen gewoon weer ergens tegen.

We hebben soms tegenstrijdige belangen. De politie wil geen informatie vrijgeven in verband met het opsporingsonderzoek (daderinformatie) of omdat er sporen op de Plaats Delict staan die tot in detail veiliggesteld moeten worden. Dat kan zelfs een haar of een sigarettenpeuk zijn! En soms is er gewoon nog helemaal niets duidelijk. Regelmatig duren deze onderzoeken lang. En ik merkte dat de journalisten, cameramensen en fotografen ongeduldiger werden en maar bleven vragen. Zij wilden de mooiste foto's, beelden en quotes, dit leidde soms tot irritatie! Zij willen graag nieuws. Nieuws waar het publiek om vraagt. Maar datzelfde publiek vraagt van de politie dat zij een misdrijf zo goed mogelijk oplossen en de dader pakken of om duidelijkheid te verschaffen over een incident. En regelmatig bijten deze twee tegenstrijdigheden elkaar. Zo leidt het filmen van politiemensen regelmatig tot het wegduwen van cameramensen of het afdekken van de lens met de hand. Volgens mij is dat niet de oplossing! Probeer eens met cameramensen in gesprek te gaan en leg uit waarom je niet in beeld wil. Ik weet bijna zeker dat hij of zij zal proberen om er rekening mee te houden. Bij mij heeft dat wel eens geholpen en bleef ik buiten beeld. Heel af en toe kan het niet anders, want soms heb je als politieman gewoon nieuwswaarde. En volgens mij maakt dat ook deel uit van je job!

Politie en media hebben op een Plaats Delict een verschillende rol. Door goed te communiceren kunnen we meer begrip kweken voor elkaar. Misschien zou je in de opleiding van zowel de politie als de journalistiek meer aandacht moeten besteden aan de manier van communiceren naar elkaar. Hierdoor krijg je, denk ik, meer begrip voor elkaar en zal je misschien elkaars uitgangspunten beter begrijpen! ■

Ik daag de politie en de media uit!

COLUMN

Politie 3 beeld

Z O N D E R
WOORDEN

CROWDCONTROL

KONINGS
DAG
2019

